

לשותפו הערבי, והפך לעגלון. עבודת העגל לונות קשתה עליו, מאחר וכבר אז היה חולה לב, והוא ביקש פרנסה קלה יותר, ידיעותיו בכימיה הביאו לכך שהוא פתח ביפו בית-מירקחת, הראשון בתל-אביב, החזיק בו עשר שנים.

בשנת 1901 נולדה בת-הזקונים שלו, דורה. היא היתה אחותם של סופי, יהודית (אידה), מארק, אמיל ואליהו. שנה אחרי שנולדה לקה פיינברג בליבו, הוא נשלח על-ידי רופאו לעיר-הנופש יריחו, שכן חדר בבית ערבי נפטר שם, כשהוא בודד. שכניו הערביים, שגילו את גופתו, הזעיקו

יוסף לשמור על חיי המיסחר והעסקים כרגיל, גם בעת המצור. תושבי ירושלים עדיין זוכרים את דמותו הצועדת באמצע הכביש, כשאין הוא שת ליבו להפגזות, מדי בוקר, בשעה 7.45 מביתו עד לרחוב יפו, פותח את הבנק, יושב בו כמעט בודד עד שעה 4 אחר-הצהריים, ושוב עושה את אותה דרך חזרה לביתו, כשי מסביבו נופלים הפגזים, הציק או לאהרון. שהיה כבר בגיל 50, שביגלל גילו הוא לא גוייס למאבק.

בחודש אפריל 1948 התדפקו אנשי הבר לשתי הבריטית על ביתם של דורה ואהרון

בת האיש שהביא את רוסשילד -

בת דודתו של אבשלום

פיינברג האגדת' - אשת הכנר

הבריטי שניהל בנק בירושלים -

אמו של יושב-ראש העיתונאים

את חברת-קדישא מירושלים, אשר העבירה את גופתו לירושלים וקברה אותו בהר-הזיתים.

המישפחה נותרה בחוסר-כל, וירדה לירושלים. האח הגדול, מארק, שלמד רפואה בסורבון בפאריס, פרנס את המישפחה. הוא היה רופא מצליח במצריים, והיה רופאו האישי של הכאדיב (השליט) המצרי. המישפחה כולה התגוררה בכפר קטן ליד אלכסנדריה. רק מאוחר יותר, כשהוטב מצבה הכלכלי, עברה מהכפר להתגורר בבית מפואר באחד מהפרברים היקרים ביותר באלכסנדריה.

בשנת 1921, כשדורה היתה בת 20, היא חזרה לישראל, לירושלים, אחיה אליהו, נסע לצרפת, שינה את שמו לאליאן פיינברג (פיינברג, עם צליל צר-פתי) והפך סופר מפורסם, החי ויוצר עד היום בצרפת.

דורה, אשר קיבלה את המורשת הרוסיקאלית של אמה, פגשה שנתיים אחרי כך את אהרון בלוך, שהיה אז כנר מבטיח בירושלים וייסד יחד עם תלמה ילין את הרביעה הראשונה לכלי-מיתר בארץ. אחי רי מיסטר חודשי היכרות הם נישאו. המוסיקה, שהפגישה ביניהם, היתה — במשך שנים ארוכות אחרי-כך, עד לפטירתו של אהרון לפני שש שנים — מרכז חייהם.

אהרון היה יהודי-אנגלי, שללא כל רקע ציוני, ומבלי שהשתייך לאירגון ציוני, ארו יום אחד את מיטלטליו ועלה לארץ. העובדה שהתפרסמה בשבוע שעבר, שי לדורה יש גם דרכון בריטי, נוסף לישראלי, טמונה בכך שאהרון, יליד אנגליה, מעולם לא ויתר על האזרחות הבריטית שלו, מלבד זו הישראלית, והעניק אותה גם לאשתו.

כפי שאביה של דורה, יוסף פיינברג, לא הצליח להתפרנס רק מעסקי-הרוח שלו, כך גם אהרון בלוך לא הצליח להתפרנס רק מעסקי המוסיקה, והוא החל עובד בבנק בריטי, שאחרי-כך הפך בנק איגוד.

דרכון אנגלי

אהרון בלוך עלה בדרגה בבנק הבריטי ואחרי-כך בבנק איגוד, עלה לדרגת המוכיח-הכללי של הבנק, עד שי נמכר בנק איגוד לבנק לאומי. במילחמת-העצמאות היה בלוך בין היחידים בירושלים שנענו לפנייתו של דוב

בלוך, הם באו לפגועם מירושלים. כפי שעשו לכל האזרחים הבריטיים בבירה, אני רוצה להזהיר אתכם שכאן יהיה טבח, אמר הסמל הבריטי לאהרון בלוך, אני נשאר, אני מתכוון להתחמק מן גורלו של העם היהודי! השיב לו אהרון בלוך.

מאז נישאה לאהרון בלוך, לא עבדה דורה מעולם. היא היתה עקרת-בית וגידלה את שלושת בניה: אילן הרטוב, שהיה איתה במטוס, כיום בן 48; בני בלוך, מהנדס השמל ותאורה, כיום בן 42; ודניאל בלוך, הכתב הפרלמנטרי של דבר ויושבי-ראש אגודת העיתונאים, מי שנישא השבוע בארצות-הברית. דורה ואילן היו בדרכם לחתונה.

דמותה של הקשישה בעלת שער-השיבה, הקומה הבינונית והעיניים החומות המחיירות, מוכרת היטב בירושלים. דורה הי קדישה את השנים האחרונות, מאז פטירתו של אהרון, לטיפול בתושבי שכונתה, ובעיקר בעולים חדשים מבריית-המועצות, שרבים מהם מכירים לה תודה עד היום וטוענים ש, לולא הטיפול שלה בנו, ספק אם היינו נשארים בארץ. היא דוברת למעלה משבע שפות: רוסי, אותה שמעה בבית, צרפתית, אנגלית, ערבית (הן בניב המצרי והן בניב הפלסטיני), איטלקית וגרמנית. חטופי אנטבה יודעים לספר, כי היא היתה המתורגמנית בין החולים לבין הרופא המצרי, שטיפל בהם משך כל עת שהותם באוגנדה.

כאשר נערכה השבוע חתונתם של הן עיתונאי דני בלוך עם המורה לחינוך-מיוחד, פיליס קאבאקוב, לא יכלו מעט הישראלים, ידידיו של דני, שנכחו בה, שלא למהול את שיחתם ביום המאושר של ידים בדמעות של צער וחרדה.

עד לאותו רגע לא היה ברור מה עלה בגורלה של דורה האמיצה: אם נרצחה על-ידי בלשיו של אידי אמין דאדא, בהתיקפה של זעם מטורף אחרי חילוף בני-הערובה, או שהיא — אולי, אולי! — מוחזקת בעצמה בסתר, כבת-ערובה של אידי, כדי לסחוט כופר-נפש או נשק מישראל.

בסתר-ליבם הששו הכל כי האפשרות הראשונה היא שנאמתה, וכי כת מישפחת פיינברג מראשון-לציון, מצאה את מותה בקאמפאלה.

היה זה אך לעניהגורל אם בתו של יוסף פיינברג, מראשוני המתנגדים והמתקוממים נגד הצעתו של בנימין זאב הרצל לכונן בית לאומי יהודי באוגנדה, ניסר פתח בכיבירת-ארץ זו.